

Posudek oponentky diplomové práce

Autor: Kristína Márová

Název práce: Verejná diplomacia Číny v Latinskej Amerike

93 stran (plus přílohy)

Charakter tématu a vymezení práce

Autorka K. Márová si pro svou práci zvolila nosné a zajímavé téma digitální veřejné čínské diplomacie (se zaměřením na Twitter využívaný čínskými velvyslanectvími) ve vztahu k vybraným latinskoamerickým zemím. Využití sociálních sítí pro politické účely jistě nepatří mezi tematické novinky politologického výzkumu, nicméně vždy představuje teoretickou a metodologickou výzvu pro každého autora.

S ohledem na cíle práce K. Márová na s. 10 konstatuje: „Primárnym záujmom je, za využitia konvenčnej obsahovej analýzy zistiť to, akým témam je venovaný priestor v prípade konkrétnych zastupiteľstiev, a akú úlohu jednotlivé príspevky plnia resp. aký je ich charakter.“ Dále se K. Márová chce věnovat tzv. diplomacii vlčích bojovníků a rozdílům v komunikační strategii jednotlivých velvyslanectví.

V kapitole 3. 1. pak autorka definuje dvě hlavní výzkumné otázky:

- Líši sa komunikácia čínskych zastupiteľstiev v Latinskej Amerike v závislosti od toho, aký status cieľovej krajiny prislúcha?
- Akú rolu zohráva digitálna diplomacia v rámci celkovej stratégie čínskej verejnej diplomacie v Latinskej Amerike?

Metodologické zakotvení a práce se zdroji

Z hlediska práce se zdroji K. Márová využila opravdu rozsáhlou a kvalitní plejádu literatury a dalších zdrojů, v podstatě výhradně cizojazyčné provenience. Citační norma je v pořádku, taktéž poznámkový aparát.

Z hlediska metodologie autorka označuje ze nejvhodnější obsahovou analýzu doplněnou o komparativní metodu. K. Márová dále podrobněji vysvětluje podstatu obsahové analýzy, resp. její specifika. Komparativní metoda a její vysvětlení však absentuje. Co a jak chce autorka srovnávat? K výzkumnému designu se autorka podrobněji vrací v rámci čtvrté kapitoly, přičemž až zde na s. 40 a K. Márová podrobně vysvětluje např. výzkumné otázky.

Struktura práce

Práce je členěna – vyjma úvodu a závěru – do pěti hlavních kapitol. Za logické z hlediska výstavby textu nepovažuji začlenění metodologické kapitoly do střední pasáže textu. Měla být posunuta minimálně před druhou kapitolu popisující měkkou moc.

Úvod je napsán solidně. V úvodní části autorka podrobně vysvětluje, co je a proč má význam zabývat se veřejnou diplomacií, zejména pak její digitální formou. Autorka v úvodu dobře vymezuje předmět zkoumání a ospravedlňuje jeho výběr. V úvodu nechybí ani časové zakotvení, včetně jeho zdůvodnění (s. 9). Dovedla bych si představit

podrobnější vysvětlení výběru studovaných států (k tomu se K. Márová vrací na s. 42). Taktéž mi chybělo představení a analýza základních zdrojů práce. První kapitola se věnuje teoretickému vymezení veřejné diplomacie, včetně poukázání na odlišnost mezi tradiční a veřejnou diplomacií. K. Márová se dále specificky věnuje digitální veřejné diplomacii a jejímu vymezení, a to i v kontextu soft power. Celkově teoretická část působí zdařile a je evidentní, že se autorka dostatečně v dané problematice orientuje.

Druhá část práce pojednává o měkké moci, resp. o využívání veřejné diplomacie ze strany Číny při zdůraznění specifík této asijské velmoci. Zvláštní pozornost je věnována digitální formě diplomacie a roli sociálních sítí. Třetí kapitola práce pak popisuje metodologii a výzkumné otázky s tím, že definuje primárně důležitost role Twitteru pro čínskou vládu. Důležitá je pak především část 3.1, v níž autorka představuje cíle práce a výzkumné otázky. Každopádně, jak jsem uvedla výše, domnívám se, že čtenář by ocenil znalost minimálně výzkumných otázek podstatně dříve, než ve třetí kapitole práce.

Čtvrtá kapitola se věnuje čínsko-latinskoamerickým vztahům, jedná se o zdařilý popis základního rámce vztahů. Následující pasáž už je analytičtější, zabývá se veřejnou digitální diplomacií Číny v jednotlivých státech. K. Márová zde shrnuje počty tweetů dle vybraných zdrojů, rozebírá autorství zpráv, jazykovou stránku, důležitou roli hrají logicky i témata a charakter tweetů.

Některá tvrzení jsou v práci mírně problematická, ale spíše se jedná o stylistické nešikovnosti, domnívám se. Například si nemyslím, jak tvrdí K. Márová, že „Práve využívanie sociálnych sietí je možné vnímať jako zásadný obrat v čínskej zahraničnej politike“. Ne zcela přesně autorka označuje státy, pro něž je Čína významným partnerem (Brazílie, Peru, Chile), resp. samozřejmě i pro tyto státy je to zásadní partner, nicméně je třeba brát v potaz i úlohu a roli USA a EU, protože zrovna v těchto státech role Číny nedominuje. Dále upozorňuji, že od května letošního roku neplatí tvrzení o tom, které státy uznávají Taiwan (jde především o Honduras, který K. Márová zmiňuje).

Formální stránka

Z hlediska stylistického je práce na dobré úrovni, text zásadně při čtení nezadrhává, nejsou zde ani podstatné typografické či jiné chyby. Překlepů či jiných drobností je naprosté minimum. Práce je doplněna seznamem zkratk, různými tabulkami a v neposlední řadě přílohami.

Závěrem

Autorka si pro svou práci vybrala politologicky nosné téma. Moje připomínky ke struktuře, metodologii a obsahu jsou spíše drobného charakteru. K. Márová v textu jednoznačně prokázala velmi dobrou znalost a orientaci v tématu, pročež bez problémů mohu tuto práci doporučit k obhajobě.

V Hradci Králové dne 20. 8. 2023

Mgr. et Mgr. Pavlína Springerová, Ph.D.